

เจ๊แม่... แสนแสน

ธนัดดา สว่างเดือน

ผู้ दिनแดนอาทิตย์อุทัย
กับประสบการณ์เจียดตาย
ในวงการค้ากาม

ตัวอย่าง

สำนักพิมพ์พลศาสตร์

เจแปน...แสนสาหัส

ธันวาคม สว่างเดือน

สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
ธันวาคม สว่างเดือน.

เจแปน...แสนสาหัส.-- กรุงเทพฯ : พลสาสัน, 2561.
168 หน้า.

1. ความเรียง. 2. การค้าประเวณี. 3. โสเภณี. I. ชื่อเรื่อง.

896.914

ISBN (e-book) 978-616-510-811-9

ราคา 118 บาท

จัดทำโดย สำนักพิมพ์พลสาสัน

โทร. 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

ติดต่อสั่งซื้อได้ที่ facebook : praphansarn.com

Line : @gih0848t

โทร. 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

บรรณาธิการเล่ม : ศิริเพ็ญ ชัยศิริ
กองบรรณาธิการ : ขวัญพรรณ บุญสิงห์
ออกแบบรูปเล่ม : นพพร คงสอน, สมพงษ์ แซ่ปึง
พิสูจน์อักษร : จี๊บบ้าง

ใจแมน... แสนหวานส์

ธนัดดา สว่างเดือน

คำนำสำนักพิมพ์

ธันตดา สว่างเดือน นักเขียนหญิงรางวัลชมเชยผู้มีสไตส์ การเขียนที่โดดเด่นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว วันนี้เธอมาพร้อม ประสบการณ์ชีวิตจริงรสแสนสั่นต์ ที่เพิ่มเติกรึความแซ่บมากกว่าที่เคยมีมา ด้วยภาษาที่ถึงเครื่องถึงใจ ชวนให้งีบหลับยิ่งคันยิ่งมันยิ่งเศร้า คลุกเคล้าจนเป็น *เจแปน...แสนสาหัส* หนึ่งในประสบการณ์การขาย บริการสุดหลุโหดหลุหรรษ์จากหนังสือชุด *ฉันคือเอริกกับซีรีส์แซ่บเวอร์* เป็นเสมือนการให้ปากคำจากบทเรียนอันแสนสาหัสของการเป็น โสเภณีข้ามชาติ ที่ฝากไว้ให้เพียงคราบน้ำตาและบาดแผลฉกรรจ์ที่ ชีวิตของเธออาจลืมได้ลง...

จากจุดเริ่มต้นของการค้ากามในฮ่องกง ธันตดา สว่างเดือน ตัดสินใจเดินทางต่อบนเส้นทางนี้อย่างไม่หยุดยั้ง ด้วยการไปแสวงโชค ที่ญี่ปุ่น ดินแดนในฝันที่เธอปรารถนาจะไปเยือนสักครั้ง แม้ว่าจะต้อง ไปในสถานะโสเภณีกี่ตาม ท่ามกลางความสวยงามของประเทศในฝัน แต่โลกกลางคืนของคนที่นี่กลับมีสีสันจัดจ้านเกินคาดคิด และแฝงไว้ด้วยบางมุมอันมืดสนิทที่ไม่มีใครอยากเข้าไปสัมผัสแม้แต่คน ในอาชีพเดียวกันเอง เธอต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างทำพยายอันตรายหลาย รูปแบบ ทั้งหนีตำรวจ และเอาชีวิตรอดจากยาภูเขาบันบั้งครั้งไม่ถ้วน

แต่ชะตากรรมอันเลวร้ายที่เพื่อนมนุษย์กระทำต่อกัน ก็ยังไม่

น่าสลดเท่าการจงใจทำร้ายตัวเองของเจ้าของชะตากรรม ธนิตาได้
ตีแผ่ให้เห็นอีกด้านหนึ่งของโสเภณีที่ตายเปลี่ยวเหงาจนต้อง
ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความสัมพันธ์จอมปลอมกับผู้ชายที่หวังเพียง
ปอกลอก ความลุ่มหลงในการพนันอย่างไม่ลืมหูลืมตา และการเสพ
ติดยาเสพติดจนกู้ไม่กลับ จนทำให้ชีวิตยิ่งจมดิ่งลงไปในความมืดมน
สิ้นหวัง คีบคลานไปสู่จุดต่ำสุดได้อย่างไม่รู้จบสิ้น สุดท้ายปลายทาง
ก็ต้องผันสลายกลับบ้านด้วยสองมือเปล่า หรือบางคนเคราะห์ร้าย
ต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นั่นอย่างไม่มีวันได้ หวนคืนบ้านเกิดอีกเลย...
ประสบการณ์ทุกบททุกตอนที่เธอเปิดเปลือยออกมาอย่างหมด
เปลือกนี้จึงเป็นดั่งบทเรียนชีวิตให้แก่เพื่อนร่วมสังคม ซึ่งกว่าจะผ่าน
จุดนั้นมาได้ เธอก็ถูกชีวิตเล่นงานมาแล้วอย่างแสนสาหัส

สำนักพิมพ์พลสาส์นขอนำเรื่องราวชีวิตจริงของเธอและ
เพื่อนร่วมชะตากรรมในโลกเร้นลับที่คนในอยากบอกและคนนอกไม่
เคยรู้(จริง) มาเปิดเผยอย่างหมดเปลือกไว้ใน **เจแปน...แสนสาหัส**
เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้เสพสัมผัสอีกหนึ่งรสชาติชีวิตได้อย่างเต็มอรรถรส

ด้วยความหวังดี

สำนักพิมพ์พลสาส์น

คำนำผู้เขียน

จำได้ว่าสมัยเด็กๆ เคยเพื่อนฝันว่าอยากเป็นสถาปนิก เป็นแอร์โฮสเตส เพื่อจะได้นั่งเครื่องบินเที่ยวรอบโลกโดยไม่ต้องเสียเงิน และอยากเป็นนุ่นนี่นุ่นอีกมากมายหลายอาชีพ ยกเว้นอาชีพขายบริการที่ไม่เคยอยู่ในความคิด แต่กลายเป็นว่าฉันต้องทำอาชีพนี้แทบทั้งชีวิต ตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นจนถึงวัยใกล้ร่วงโรยเต็มที

ฉันเชื่อว่าในวัยเด็กของทุกคนก็คงมีความฝันไม่ต่างจากฉัน แต่สุดท้ายหลายคนเรียนจบมาแล้วเลือกทำอาชีพขายบริการ ทั้งที่เป็นอาชีพที่ไม่มีอยู่ในตำราเรียนและไม่มีสถาบันใดเปิดสอน แต่เกิดจากความผิดพลาดในชีวิตและสถานการณ์ความจำเป็นมากมายผลักดันให้พวกเธอต้องฝืนใจจำยอมทำอาชีพนี้

หนังสือเล่มนี้ฉันตั้งใจเขียนเกี่ยวกับเส้นทางขายบริการสารพัดรูปแบบที่ฉันเข้าไปผจญความโหดร้ายเถื่อนดิบของผู้ใช้บริการแต่ละประเทศเพื่ออยากให้เป็นตำราเล่มหนึ่งไว้เตือนใจใครหลายคนว่าถ้าคุณพลาดเข้ามาเมื่อไรจะไม่มีโอกาสหลุดพ้นออกไปได้ง่ายๆ รวมถึงคนที่ตั้งใจทำเพราะ “เงิน” เป็นแรงจูงใจ

หลายคน que เลือกทำอาชีพนี้เพราะคิดว่าเป็นงานสบายรายได้ดี หรือคิดว่าเงินจากอาชีพนี้จะช่วยให้พวกเธอมีความเป็นอยู่ที่ดี แต่ถ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจะรู้ว่าเงินแต่ละบาทกว่าจะได้มาต้องแลก

ด้วยความอับอายทั้งทุกข์ทรมานกายใจ และหลายคนโชคร้ายต้อง
แลกด้วยชีวิตอย่างคิดไม่ถึง

ฉันในฐานะผู้เขียน จึงอยากให้เรื่องราวของเอรีเป็นอุทธาหรณ์
เตือนใจผู้หญิงทุกคนที่คิดจะเข้ามาสู่เส้นทางนี้ จงรักศักดิ์ศรีของตน
อย่าให้ใครมาตีตราว่าเป็นโสเภณี เป็นที่บ้ำบัดความใคร่ ขณะเดียวกัน
ก็ขอเป็นกำลังใจให้กับทุกคนที่ยังคงผจญชะตากรรมจนหลุดพ้นจาก
เส้นทางนี้ให้ไวที่สุด

ฉันขอขอบพระคุณเบื้องบนที่ส่งฉันไปผจญความโหดร้าย
สารพัดรูปแบบในเส้นทางค้ากามที่ฉันไม่ได้อยากเลือก อย่างน้อยก็
ทำให้ฉันได้เข้าไปเห็นชะตากรรมเพื่อนๆ ร่วมอาชีพอีกหลายร้อย
หลายพันชีวิตที่สุดท้ายแล้วแทบทุกคนมักมีจุดจบไม่ได้สวยงามอย่าง
ที่วาดฝันกันไว้

ขอขอบพระคุณนักศึกษาทุกสถาบันที่ให้เกียรตินำเรื่องราว
ของเอรีทำเป็นบทวิทยานิพนธ์เพื่อให้นักศึกษารุ่นต่อๆ ไปได้ศึกษา
เรียนรู้ถึงคุณค่าของชีวิตกับอาชีพขายบริการ

ขอขอบพระคุณสื่อทุกแขนงที่ช่วยตีแผ่เรื่องราวของเอรีเพื่อ
เตือนใจผู้หญิงอีกหลายชีวิตไม่ให้พลาดพลั้งเข้ามาเส้นทางนี้

ขอบพระคุณทีมงานทุกท่านและผู้สนับสนุนที่ช่วยให้หนังสือ
เล่มนี้ออกมาอย่างสมบูรณ์แบบที่สุด สุดท้ายต้องขอขอบพระคุณ
แฟนคลับทุกท่านที่เป็นกำลังใจและติดตามผลงานเอรีมาโดยตลอด

ด้วยความปรารถนาดีและขอบพระคุณจากใจ...ฉันคือเอรี

ธนิตดา สว่างเดือน

1

ย้อนเวลาไปเมื่อปี พ.ศ. 2529 ตอนนั้นฉันอายุได้ 18 ปี เพิ่ง
คลอดลูกชายได้เพียง 4 เดือนก็เลิกกับพ่อของลูก แล้วก็ให้ฉันให้ต้อง
หันเหชีวิตเข้าสู่วงการค้ำกามครั้งแรกที่พัทยา...

สาเหตุที่ต้องเข้าสู่เส้นทางนี้ เพราะต้องการหาเงินมาซื้อนม
ให้ลูก และไม่ยอมเลี้ยงลูกด้วยนมชั้นหวานตราหมีอีกต่อไป ที่แรก
ฉันก็ไม่ได้มุ่งมั่นจะทำอาชีพนี้หรอก ตั้งใจจะทำอาชีพเหมือนคนทั่วๆ
ไป จึงเริ่มต้นออกหางานทำด้วยการเป็นเด็กเสิร์ฟและล้างจานอยู่ที่
ร้านข้าวมันไก่ ได้ค่าจ้างวันละ 80-100 บาท แต่รายได้ไม่พอใช้ เลย
เปลี่ยนมาเป็นพนักงานขายของในห้างสรรพสินค้า ได้เงินเดือน
3,500 บาท แต่ก็ยังไม่พอใช้อยู่ดี เพราะหักค่ารถ ค่ากินในแต่ละวัน
ก็แทบไม่เหลืออะไรแล้ว

จนอยู่มาวันหนึ่ง เพื่อนข้างห้องเช่าอายุรุ่นราวคราวเดียวกับ

แม้มากำขักชวนฉันให้ไปทำงานเป็นพนักงานชงเหล้าที่ภัตตาคาร เธอบอกว่าจะได้เงินเดือนถึง 5,000 บาท และยังมีเงินทิปให้อีกต่างหากด้วย ฉันเห็นว่ารายได้ดีกว่างานที่เคยทำ จึงตกลงใจไปทำงานที่ภัตตาคาร เธอ โดยไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับชีวิตของคนกลางคืนมาก่อนเลย นางพูดอะไรมาฉันก็เชื่อ เพราะตอนนั้นนึกเพียงอย่างเดียวว่าขอแค่มีเงินมาซื้อนมเลี้ยงลูกเท่านั้นพอ

เมื่อมาถึงที่ภัตตาคารทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นอย่างที่นางบอกไว้ สัปดาห์แรกที่ฉันทำงานโดยต้องนั่งอยู่ในตู้กระจกแถมติดเบอร์ 99 ที่หน้าอกนั้นฉันก็ยังไม่รู้ชะตากรรมของตัวเองเลยด้วยซ้ำว่าได้เริ่มก้าวแรกของอาชีพขายบริการแล้ว เพราะนั่งมาหลายวันก็ยังไม่ถูกรับเรียกตัวไปบริการชงเหล้าให้ลูกค้าคนไหนสักคน มันทำให้ฉันรู้สึกท้อแท้ เริ่มอยากกลับบ้าน แต่ก็กลับไม่ได้ เพราะตอนนั้นทั้งเนื้อทั้งตัวเหลือเงินแค่ 4 บาทเท่านั้น

ส่วนเพื่อนที่มาด้วยกันก็ลอยแพฉันตั้งแต่วันแรกที่มาถึง เพราะเธอติดแขกแล้วหายหัวไปอยู่กับแขกหลายวัน จนกระทั่งในวันที่ 4 ฉันก็ยังไม่มีการเรียกไปใช้บริการ แม่เล่าจึงต้องยึดเยียดฉันให้กับลูกค้าคนไทยคนหนึ่งซึ่งเป็นไกด์พาคนญี่ปุ่นเที่ยว

คืนนั้นหลังจากชงเหล้าและเป็นเพื่อนนั่งดื่มกับเขาที่บาร์แล้ว เขาก็พาฉันไปนอนที่โรงแรมต่อ วินาทีนั้นจึงรู้ว่าต้องนอนกับเขา ก็คือต้องขายตัวนั่นแหละ ฉันตกใจมาก ทั้งกราบทั้งไหว้และพูดขอร้องเขาว่าอย่าทำอะไรฉันเลย เพราะฉันไม่รู้จริงๆ ว่างานที่นี้คือการขายตัว โชคดีดีที่เขายอมฟังเสียงอ้อนวอนฉันจึงรอดตัวมาได้

ฉันบอกเขาว่าอยากกลับบ้านไปหาลูก แต่ไม่มีเงินค่ารถ ตอน

แรกเขาก็ไม่เชื่อ แต่พอเขาเหลือบลงมามองเห็นเสื้อของฉันทที่หน้าอก เปียกชุ่มด้วยน้ำนม เพราะเพิ่งคลอดลูกได้ 4 เดือน เท่านั้นแหละเขา ถึงกับน้ำตาไหล แล้วบอกว่าให้ฉันทนอนให้สบาย เขาจะไม่ทำอะไรฉันทแน่นอน

เช้าวันรุ่งขึ้น เขายังให้เงินฉันทอีก 4,000 บาท แล้วบอกให้กลับไปเลี้ยงลูกและไม่ต้องกลับมาทำงานที่นี่อีกต่อไป ตอนนั้นฉันทตื่นเต้นมากที่ได้รับเงิน 4,000 บาท เพราะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้จับเงินก้อนโตที่สุด นี่ขนาดยังไม่ได้นอนด้วยกัน ยังได้เงินมากขนาดนี้ แล้วฉันทก็คิดไปไกลถึงขั้นว่า ถ้าเราทำงานนี้ต่อแล้วได้แขกทุกวันคงรวยแน่ๆ ต้องมีเงินปลูกบ้านหลังใหม่และช่วยให้ครอบครัวมีความสุข เป็นอยู่ที่ดีขึ้นได้แน่ๆ

แล้วเงิน 4,000 บาท ก็เปลี่ยนชีวิตฉันทตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ฉันทกลายเป็นผู้หญิงชายตัวด้วยความเต็มใจ เพราะเงินก้อนนั้นทำให้ฉันทเลือกที่จะอยู่ในเส้นทางขายบริการต่อไป ตั้งแต่นั้นฉันทก็เริ่มมีเพื่อนมากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนใหญ่อายุไล่เลี่ยกันทั้งนั้น ดูเหมือนว่าโสเภณีเด็กจะมีมานานแล้ว แต่ไม่ได้มีกี่บ้านกี่เมืองมากเท่ากับยุคนี้

ชั่วโมงนั้นฉันทไม่คิดอะไรมากมาย ขอแค่มีเงินส่งไปเลี้ยงแม่และลูกเท่านั้นพอ และค่าตัวสมัยก่อนก็ค่อนข้างแพงคืนละหลายพันบาท ต่างจากยุคนี้ที่ได้ค่าตัวแค่ไม่กี่ร้อยบาทก็ขายกันแล้ว บางคนแค่เลี้ยงเหล้า พากินพาเที่ยวโดยไม่ได้ค่าตัวก็ยินดีทำแล้ว

แล้ววันหนึ่งฉันทได้มาพบเพื่อนรักคนหนึ่ง เธอชื่อเล็ก เรารักกันมากเรียกว่าเป็นเพื่อนตายเลยก็ว่าได้ ตลอด 8 เดือนที่อยู่พ่ตยาฉันทกับเล็กกินเที่ยวใช้ชีวิตละเหะหย่าไปด้วยกันทุกคืนทุกวันจนแทบ

ไม่เป็นอันทำงาน หาเงินได้เท่าไรก็กินเที่ยวหมด เป้าหมายในชีวิตที่เคียดแค้นหวังไว้ก็ล้มจมหมดสิ้น เพราะเริ่มหลงเหลือกับแสงสีที่ยั่วตา ยั่วใจ

แต่สุดท้ายฉันกับเล็กก็ต้องแยกจากกัน เพราะแม่ของเล็กส่งเธอไปทำงานที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย ส่วนฉัน ถ้าไม่มีเล็กเพื่อนรัก อยู่ในพัทธยา ฉันก็ไม่อยากอยู่ที่นั่นอีกต่อไป จึงกลับไปตั้งหลักอยู่ที่กรุงเทพฯ แต่หันหลังให้วงการนี้ได้ไม่ถึง 2 เดือน ฉันก็กลับเข้าสู่เส้นทางขายบริการอีกครั้งที่ฮ่องกง และนั่นเป็นประเทศแรกที่ฉันส่งออกร่างกายของตัวเองไปหากินในต่างแดน

เกือบหนึ่งเดือนที่อยู่ฮ่องกง นับเป็นช่วงเวลาที่ฉันทุกข์ทรมานมากทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพราะถูกบังคับให้รับลูกค้าอย่างสาหัส วันละเกือบครึ่งร้อย แต่ฉันก็ฝืนทนจนกระทั่งผ่านนรกตรงนั้นมาได้ ซึ่งนั่นก็เป็นแค่เพียงจุดเริ่มต้นที่เหมือนชีวิตได้ยื่นบททดสอบด่านแรกมาให้ฉันก้าวข้าม และแน่นอนว่ายังมีด่านใหม่อีกหลายด่านกำลังรอฉันอยู่ในเบื้องหน้า...

กลับจากฮ่องกงมาถึงเมืองไทยวันแรกฉันก็แวะไปท่องเที่ยวที่ย่านพัฒนาพงษ์ทันที แล้วตัวยรัศมีอะไรบางอย่างที่เจิดจรัสออกมาฉันก็ถูกทาบถามจาก “พี่ตุ่น” โกดี้ที่ขี้นเรียกแจกอยู่ในย่านพัฒนาพงษ์ แนะนำให้ฉันไปขายบริการต่อที่ประเทศญี่ปุ่น พี่ตุ่นบอกว่าที่นั่นรายได้ดีกว่าที่ฮ่องกงเยอะ แต่จะต้องใช้หนี้ค่าแท็กซี่ประมาณ 5 แสนบาทเมื่อหมดแท็กซี่แล้วจึงจะเป็นอิสระ ทำงานได้เท่าไรรายได้ก็จะตกเป็นของฉันทั้งหมด แล้วประโยคสุดท้ายที่พี่ตุ่นทิ้งไว้อย่างน่าสนใจคือ

“เอาเป็นว่า หนังสือไปใช้เงินให้หมดก่อน หมดเมื่อไหร่ค่อยมาหาพี่!”

กระทั่ง 10 วันผ่านไป ฉันก็ใช้เงินที่มีติดตัวมาจนหมดเกลี้ยง จะว่าไปแล้วเงินรอนี้มันอยู่ได้ไม่นานตามที่ที่ต้นสันนิษฐานไว้จริงๆ ฉันเก็บเสื้อผ้ายัดใส่กระเป๋าแล้วไปหาที่ต้น เพื่อเตรียมพร้อมจะไปผจญภัยที่ญี่ปุ่นแบบไม่ต้องคิดเยอะเสียเวลาไตร่ตรองแต่อย่างใด เพราะญี่ปุ่นคือความฝันของฉันอยู่แล้ว ฉันอยากไปเห็นหิมะ ไปเห็นดอกซากุระและภูเขาไฟฟูจิ โดยที่ไม่ได้สนใจว่าไปแล้วจะต้องพบกับเหตุการณ์เลวร้ายอะไรบ้าง ตอนนั้นคิดอย่างเดียวคือ ไม่อยากทำงานอยู่ในเมืองไทยอีกต่อไป

แต่พอจะไปจริงๆ ที่ต้นก็มีเสียงโขว่ ขอให้ฉันหาเพื่อนไปด้วย ยิ่งเยอะเท่าไรยิ่งดี แกให้เหตุผลว่า จะได้มีเพื่อนร่วมทางไปอยู่ด้วยกัน ตอนนั้นฉันนึกถึงแก๊งเพื่อนๆ ที่พิทยาขึ้นมาทันที ว่ามีอีกหลายคนที่ยากไปทำงานที่ญี่ปุ่น เพราะที่พิทยาเริ่มหาเงินลำบาก ประกอบกับช่วงนั้นเป็นยุคซุดทองของผู้หญิงไทยที่นิยมไปแสวงโชคที่ญี่ปุ่น จึงบอกให้ที่ต้นลงไปชวนเพื่อนๆ ฉันดู น่าจะได้เพื่อนร่วมทางมาเพิ่มอีกมากมายหลายคนอยู่

คืนนั้น พี่ต้นจัดการไปเช่ารถเก๋งมาจากย่านสีลม เพื่อเอาไปชวนเพื่อนๆ ของฉันที่เมืองพิทยา จะได้มีเพื่อนร่วมอุดมการณ์เดินทางไปญี่ปุ่นพร้อมกับฉันด้วย แต่ปัญหามีอยู่ว่าจะมีใครกล้าตัดสินใจไปกับฉันบ้าง เพราะมีข่าวออกมาเตือนอยู่เรื่อยๆ ว่า มีหญิงไทยถูกหลอกไปขายตัวที่ญี่ปุ่นและต้องอยู่ในความดูแลของพวกยาquila ที่โหดร้ายน่ากลัวอย่างมาก

เมื่อมาถึงพัทยาในเวลาเช้ามืด ฉันทก็เริ่มออกปฏิบัติกรรมตามหาเพื่อนๆ ที่สนิทคุ้นเคยกัน โดยรายแรกคือ “พีโอ” ซึ่งเคยทำงานในบาร์ญี่ปุ่นที่เดียวกับฉันท ชื่อว่าบาร์ซูซี่ อยู่พัทยาซอย 4 เมื่อ 30 กว่าปีก่อน บาร์ซูซี่จัดว่าเป็นบาร์ญี่ปุ่นชื่อดังและใหญ่ที่สุดในเมืองพัทยาในตอนนั้น (ปัจจุบันบาร์นี้ก็ยังคงมีอยู่แต่ไม่เป็นที่นิยมเหมือนในสมัยนั้น)

พีโอเป็นรุ่นพี่ฉันท 3-4 ปี รายนี้ต้องเรียกว่าคอภักุชาด้วยคู่กับพี่กุงเพื่อนซี้ของเธอ เมื่อก่อนพีโอเป็นคนสวยมาก ทุกครั้งที่ออกมาทำงานเธอติดແຂກແທບทุกวัน แต่ระยะหลังๆ พัทยาซบเซาลงเรื่อยๆ ทำให้พวกเราหากินยากขึ้นทุกวัน พีโอมักจะบ่นกับฉันทบ่อยๆ ว่าอยากไปทำงานต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศญี่ปุ่น

เมื่อฉันทเอ่ยปากชวนพีโอ เธอก็ตอบตกลงไปด้วยอย่างง่ายดายโดยไม่ต้องเสียเวลาคิดเยอะและพร้อมเดินทางไปกับฉันทวันนั้นเดี๋ยวนั้นเลยก็ว่าได้ เป็นอะไรที่ฉันทคิดไม่ถึงว่าพีโอจะตัดสินใจง่ายตายอะไรขนาดนี้ แถมยังชวนเพื่อนเธอไปด้วยอีก 2 คน เธอบอกว่าทั้งสองคนไม่ค่อยได้งาน และเบื่อทำงานที่พัทยาเต็มที ช่วงโหม่งนั้นพวกเธอก็คิดว่าขอไปตายเอาดาบหน้าดีกว่า

เมื่อพีโอได้ยื่นพีโอพูดว่าจะชวนเพื่อนไปด้วยอีก แกร็บตอบตกลงอนุมัติสิทธิ์นั้นทันที แล้วเราก็แวะไปรับเพื่อนพีโอที่ห้องพักอีกแห่งหนึ่ง พอทั้งสองรู้ว่าจะไปญี่ปุ่นก็รีบเก็บเสื้อผ้าแล้วขึ้นรถมากับพวกเราอย่างง่ายดายเช่นกัน ราวกับชวนกันไปเที่ยวปิกนิก เหมือนว่าชีวิตนี้ไม่มีจุดหมาย

ตอนนั้นฉันทได้เพื่อนร่วมทางมา 3 คน ก็จัดว่าโอเคแล้วนะ

เพราะฉันมีเพื่อนสนิทแค่ไม่กี่คน คือเล็กกับพีโอนี่แหละ ขณะที่กำลัง
ขับรถออกจากซอยชุมชนสายย่านพิทยากลาง ฉันก็เหลือบไปเห็น “แนน”
เพื่อนในวงการศึกษาที่เคยเจอกันตามสถานบันเท็งหรือแหล่งจับแฮกของ
ผู้หญิงขายบริการ

แนนกำลังยืนซื้อส้มตำอยู่หน้าปากซอยชุมชนสาย ฉันจึงขอให้
พี่ต๋นช่วยชะลอรถ เพื่อจะชวนแนนไปด้วย

พอฉันเลือนกระจกรถแล้วส่งเสียงทักทายแนนด้วยประโยค
แรกที่แบบไม่ต้องอ้อมค้อม และชวนแบบที่คิดว่านางคงไปด้วยไม่ได้
แน่

“เฮ้ยแนน ไปญี่ปุ่นกันมั๊ย?”

“พูดจริงหรือเปล่าวะ?” แนนรับถามกลับมาทันที

“ก็จริงสิวะ มึงจะไปด้วยมั๊ยล่ะ?”

แนนรีบยกนิ้วขึ้นมาทำท่าจู้ๆ ที่ปาก แล้วหันซ้ายแลขวา
พร้อมกับตอบกลับมว่า

“กูไปจริงๆ นะ แต่ขอพาเพื่อนไปด้วยอีกคนได้มั๊ย?”

พี่ต๋นได้ยินแนนตอบว่าอยากไปด้วย แกจึงรีบตอบออกไป
ทันที ได้ๆๆๆ จะชวนเพื่อนไปด้วยก็คนที่ได้ มาเลย...

แล้วแนนก็หายเข้าไปในตรอกเล็กๆ ไม่ถึง 10 นาทีก็เดินออก
มากับเพื่อนอีกหนึ่งคนโดยไม่ได้มีกระเป๋าเสื้อผ้าหรือสัมภาระใดๆ
ติดมือมาด้วย แนนบอกว่าขนเสื้อผ้าออกมาด้วยไม่ได้ เพราะมีพวก
แมงตาคูมอยู่ แต่เธอโกหกกว่าออกมากินส้มตำกับเพื่อน พวกมันจึง
อนุญาตให้ออกมาได้ แล้วก็ต้องรีบกลับเข้าไป

แนนเป็นเด็กสาวชาวเหนือ อายุประมาณ 17-18 ปี เธอถูก

พ่อแม่ชายให้กับนายทุนด้วยเงิน 2 หมื่นบาท จากนั้นใครจะเอาแนนไปทำอะไรก็เชิญตามสบาย แล้วเธอก็ถูกส่งให้มาทำงานรับแขกสารพัดชาติอยู่ในช่องแห่งนี้ ด้วยค่าตัวแค่ไม่กี่ร้อยบาท แต่ที่พืพยาจะเรียกพวกเธอว่า “เด็กบ้าน”

เป็นความหมายที่รู้กันดีกับคำว่า “เด็กบ้าน” หมายถึงช่องที่ผู้ชายได้ค่าตัวสูงมาก ถูกกว่าผู้หญิงบาร์ญี่ปุ่นและบาร์เชียร์ด้วยซ้ำ แนนเคยบ่นให้ฉันทึ่งว่าเพื่อชีวิตเด็กบ้านเต็มที ทำงานได้ค่าตัวแค่ไม่กี่ร้อยบาท และต้องรับแขกสารพัดทุกชาติ โดยที่ไม่มีสิทธิ์เลือก แต่ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นคนอินเดีย

เธอบอกว่าอยากหนีไปไหนไกลๆ ให้พ้นจากเมืองพืพยา จะได้ไม่ต้องทนทุกข์อยู่ในความควบคุมของพวกแมงดาอีกต่อไป และถึงแม้จะหนีออกจากช่องมาได้ แล้วต้องไปขายตัวที่ญี่ปุ่นเธอก็ยินดีไปตายเอาดาบหน้า เพื่อแลกกับชีวิตที่เป็นอิสระ และไม่ต้องถูกกักขังในสภาพแบบนี้ อย่างน้อยก็ยังหาเงินได้มากกว่าอยู่ในช่อง

ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ พวกเรารวมตัวกันได้ 6 คน สภาพในรถตอนนั้นค่อนข้างเบียดเสียดเต็มที ไม่สามารถชวนใครไปได้อีกแล้ว ก็คงต้องพอแค่นี้ แต่ก่อนที่พี่ตุ่นจะขับรถเข้ากรุงเทพฯ แกขอแวะพักที่ภัตตาคารหรูแถวหาดจอมเทียน เพราะหมดแรงไม่ได้นอนตั้งแต่เมื่อคืน

ตอนนั้นฉันทักกับเพื่อนๆ จึงถือโอกาสนั่งกินอาหารและสนทนากันอยู่ในซุ้มบริเวณชายหาดจอมเทียน ขณะกำลังคุยกันเพลินๆ ก็หันไปเจอต่าย กำลังเดินโตะเต้มาทางพวกเรา

ต่ายเป็นเพื่อนในวงการอีกคนหนึ่ง ซึ่งทำงานนั่งตู้ยู่ที่บาร์ซูซี

กับฉันและพี่โอ้ แต่ต่ายออกแนวเพี้ยนๆ ตีองๆ เรียกว่ามีความพิเศษที่ไม่เหมือนใคร วันนั้นต่ายอยู่ในชุดกระโปรงสีชาวยาวลากพื้นคล้ายชุดเจ้าสาว ซึ่งฉันไม่รู้ว่าเธอจะเดินไปไหน จึงส่งเสียงทักทายกันตามประสาเพื่อนเก่า

“ต่าย ไปไหนมาวะ?”

“กูเพิ่งกลับจากแขก...แล้วพวกมึงจะไปไหนกัน”

“กูจะไปญี่ปุ่นกัน”

ฉันตอบเล่นๆ ข้าๆ กวนประสาทต่ายเล่น แต่พอนางได้ยินว่าจะไปญี่ปุ่นก็ทำท่าจริงจัง แล้วถามกลับมาว่า

“มึงจะไปญี่ปุ่นจริงๆ เหรอวะ?”

“ก็เออสิ”

“กูไปด้วยสิ” ต่ายขอตามไปด้วยทำที่จริงจัง

“อ้อย...มึงไปไม่ได้หรอก รถเต็มแล้ว ไม่มีที่นั่ง”

ดูท่าว่าต่ายอยากไปญี่ปุ่นกับพวกเรามาก ถึงกับใช้คำพูดอ่อนวอนตามประสาบ้าๆ บอๆ ว่ารถเต็มแล้วก็ไม่เป็นไร ขอให้นางนั่งหน้าๆ หรือเกาะล้อไปได้ แล้วบอกอีกว่าจะให้ไปทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น ขอให้นางไปด้วย

เพื่อนๆ ทุกคนเห็นว่าต่ายวอนอยากไปมาก จึงลงความเห็นว่ายถ้ามันอยากไปมากขนาดนั้นก็ให้มันไปด้วยอีกสักคนก็ไม่น่าจะเป็นอะไร ถึงแม้นางจะบ้าๆ บอๆ แต่ก็ไม่มีพิษภัยกับใคร แถมตอนทำงานนั่งดู ยังเป็นตัวตลกประจำบาร์ มีเรื่องให้เพื่อนๆ ข้า เฮฮากันได้ทั้งวัน

ในที่สุดก็ต้องยอมให้ต่ายไปด้วยอีกคน และทันทีที่ฉันอนุญาตให้ต่ายไปด้วย นางก็กระโดดโลดเต้นดีใจแบบสุดติ่ง ราวกับจะได้ไป

ห้องเที่ยวตีสันย์แลนด์ แล้วฉันก็บอกให้ต่ายไปเก็บเสื้อผ้า เพราะเห็นบ้านอยู่ไม่ไกลจากตรงนั้น แค่นเดินไปไม่กี่ก้าวก็ถึงแล้ว แต่ต่ายตอบว่าจะไม่เอาอะไรไปทั้งนั้น แต่จะไปซุดนี้เลย แล้วนางบอกว่าจะไปซื้อใหม่หมด

ฉันฟังแล้วก็รู้สึกแปลกๆ ทั้งที่บ้านอยู่ใกล้แค่นี้ แต่ทำไมถึงไม่ยอมไปเก็บเสื้อผ้า จึงถามนางไปว่า แล้วจะไม่ไปล้าลาพ่อแม่ พี่น้องสักหน่อยหรือ?

ต่ายตอบว่า ไม่ต้องล้าลาใครหรอก เพราะไม่มีใครเป็นห่วงนางว่าจะไปขึ้นข้างลงมาที่ไหน ขอแค่มีเงินมาให้พวกเขามีกินมีใช้เท่านั้นเป็นพอ

พวกเราฟังต่ายพูดแล้วพากันขำ กลายเป็นเรื่องตลกในความเพี้ยนของนาง ว่าชีวิตมันจะง่ายตายอะไรปานนี้

พี่ตุ่นผู้นอนฟังการสนทนาทุกประโยค ยังต้องลืมหามองหน้าต่ายแล้วส่ายหัวแบบเปลือยๆ กับอาการของต่าย แล้วพูดแบบขำๆ ว่า

“ไม่เป็นไร...ไม่ถึงกับบ้ามาก”

งานนี้มีต่ายมาด้วยพวกเราคงไม่เหงาแน่ และอาจเป็นการเดินทางที่น่าสนุกตื่นเต้นก็ได้ เท่าที่ฉันรู้มาคร่าวๆ ชีวิตของต่ายก็น่าสงสัยเช่นกัน เธอเป็นพี่สาวคนโตในบรรดาพี่น้องทั้ง 4 คน ก่อนที่จะเจอจะเข้าวงการน้ำกามครอบครัวของเธอมิมีปัญหาตั้งแต่เธอเรียนจบชั้นมัธยมต้น แม่ของเธอตัดช่องน้อยแต่พอตัวไปใช้ชีวิตอยู่ในต่างแดน จึงทิ้งภาระทั้งหมดให้ต่ายทำหน้าที่ดูแลน้องๆ ถึง 3 คน

2

หลังจากได้เพื่อนร่วมอุดมการณ์มามากเกินความคาดหมาย
วันนั้นพี่ตูนก็ขับรถพาพวกเราทั้ง 7 คนมาที่กรุงเทพฯ แล้วพาไปพักที่
อพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งย่านลาดพร้าว ถึงแม้เวลาจะล่วงเลยมาเกือบ
30 ปีแล้วก็ตาม แต่ฉันก็ยังคงจำชื่ออพาร์ทเมนต์แห่งนั้นได้ดี ว่าชื่อ
เมธานี อพาร์ทเมนต์

เมื่อพวกเราทั้ง 7 คนถูกส่งเข้ามาอยู่ในอพาร์ทเมนต์ซึ่งเป็น
ที่พักสำหรับเก็บตัวผู้หญิงที่เตรียมพร้อมจะบินในอีกไม่กี่วัน ที่นั่นมี
ผู้หญิงไทยพักอยู่ราว 3-4 คน อายุของแต่ละคนก็ประมาณ 20 กว่า
พวกเธอยื่นเอกสารไปทางสถานทูตเรียบร้อยแล้ว แคร่รอว่าวีซ่าออก
เมื่อไหร่ก็เดินทางได้ทันที

ต้องขอบอกก่อนว่าสมัยก่อนการเดินทางไปญี่ปุ่นไม่ใช่เรื่อง
ง่าย ๆ เหมือนอย่างปัจจุบันนี้ ที่ซื้อตั๋วเครื่องบินบู๊ก็บินไปได้ปั๊บ แต่

เอรีไฝฝันว่าจะได้ไปสัมผัสหิมะ
ชื่นชมดอกซากุระ
และใกล้ชิดกับภูเขาไฟฟูจิสักครั้งในชีวิต
ท่ามกลางความสวยงามของประเทศในฝัน
แต่โลกกลางคืนของคนที่นี่
กลับมีสี่สัปดาห์งานเกินคาดคิด
และแฝงไปด้วยมูมมิด
ที่ไม่น่าเข้าไปสัมผัส...